

*Жінка завжди знає,
куди закинути вудочку,
хоча й не рибалка*

1. Цивілізація не рятує від технічних незручностей

У мого коханого виникла якась химерна проблема з мобільником: увесь час подає сигнали. Коли запитую, хто телефонував, чую у відповідь: «ніхто». Певно, якісь марсіяни каламутять мого чоловіка навіть уночі – шлють есемески. До мене в такий час лише Київстар телефонує. «Хочемо нагадати, що на вашому рахунку залишилося дві гривні», або «Вітаємо вас із початком нового тижня. Поповніть рахунок», або «Маєте можливість виграти «Мерседес»». На моїх «Мерседесах» уже половина босів Київстару роз'їжджає...

Сплю. Знову дзенькання. Чую, як мій найсолодший підводиться, йде з мобільником до клозету і, певно, із глибоким респектом надсилає марсіянам вдячність за пошанівок. От солодятко!

В Ігорка, мого чоловіка, мабуть, якісь ексклюзивні акції, прикидаю я, обертаюся на другий бік і беруся вдсяте лічити слоників. Раптом відчуваю, як у мені пробуркується якась шалена кішка й цілковито пожирає мій сон. Намагаюся вгамувати її, та вона не чує. Підхоплюється з ліжка, цурпелить зі столика мобільник і проковтує його разом з усіма контактами телефонної книжки. Ласо гладить себе по животі й лягає спати. На добраніч, любий!

Мій чоловік Ігорко – фізик із хистом кінематографіста. Молекули його часу пересуваються швидше, ніж мої. Зате в мене вища температура кипіння мозку. Зараз я в декретній відпустці. Данусі скоро буде три і вона страшенно хоче ходити в дитячий садок. Як наші бажання збігаються! Наш старший син Антон ходить у перший клас і мріє мати вдома kota. Краще мріяв би про ферму страусів у районі Флориди.

Енергія всіх моїх клітин і нервових закінчень витрачається на борщ, пилосос і пральний порошок. Зміна мого настрою прямо пропорційна погоді й обернено пропорційна вмісту гаманця. Щодо останнього – його синусоїді притаманне спадання. Жодні розкопки й пошукові акції у шафі не

допомагають: усі кишені та ридикюлі витрушені сто років тому. Ні копійчки тобі! Гроші лиш хвостом мелькнули! Найближчим часом переломних етапів не передбачається. Криза затягується. Хіба що знайду роботу. Я, взагалі-то, філолог за освітою, та ладна розкопати в собі нефілологічні навички. Лиш би за них платили. Професія – то аморфна фігура: її переліплюєш не до оптичної досконалості, а до того стану, коли вона починає давати гроші.

Ігорко – людина при ділі. Він завідує фізлабораторією. Має великий успіх і трохи грошей. Трохи успіху й великі гроші було б куди краще!

Останнім часом у мого серденька змінився ритм життя: приходять додому з другими півнями. Певно, у марсіян не той часовий пояс.

Мої нервові клітини шлють у простір імпульси, що негативно впливають на Ігоркову нервову систему. Він вирішує приходити ще пізніше.

– Не тим шляхом ідеш, – каже моя подруга Уляна. – Нерви шкодять красі.

Мені краса шкодить на нерви.

Даю Уляні слово, що перегляну наші з Ігорком взаємини. Найбільше, чого не

хочеться, – їх утратити. Перестану посилати у простір негативні імпульси і перед третіми півнями питиму сподійне.

– Ти не бачила мого мобільника? – висуває Ігорко голову з-під ліжка. Його піжама – не ідеальна шматина, але тиждень можна пилюку не витирати.

– Не бачила, – знизую плечима й оглядаю свої свіжопофарбовані нігті.

Чую зі спальні часте глибоке дихання, затування блискавки, шелестіння паперів, дзеленчання ключів... Двері зачиняються. Наступна станція – ліфт.

У мені не прокидається лава сплячого вулкана. Корок не зривається, пара не підходить. Статуя спокою! Іду на кухню, беру своє біленьке горнятко завареної кави й опускаюся у м'який фотель. Який світлий ранок!

Щойно я зібралася пригубити, аж раптом – телефонний дзвінок. Ні, перший ковток таки зроблю. Це – мама. Вона добре знає, коли Ігорко йде на роботу. Зате не знає, коли приходить. На запитання: «як справи?» – словом «добре» не відкараскаєшся. Виявляється, у мами зараз також є трохи часу: у нашого сусіда-біолога пана кандидата